

РЕШЕНИЕ

№ 43276

гр. София, 29.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в
публично заседание на 27.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **10945**
по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс
/АПК/ вр. с чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба от 13.10.2025г. на Ф. С., ЛНЧ [ЕГН], гражданка на А., [дата на раждане]
лично и като законен представител на малолетните си деца А. Б., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане]
и Н. Б. ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], граждани на А., чрез процесуален представител, срещу
Решение № 4855/23.09.2025г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при
МС, с което им е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата и в съдебно заседание са развити доводи за незаконосъобразност на постановеното
решение, като се твърди, че същото е постановено в нарушение на
административнопроизводствените правила и в противоречие с материалния закон. Изложени са
твърдения, че държавата по произход на жалбоподателите е превзета от талибаните и в този
смисъл, макар към 2017г. жалбоподателката да не е била обект на преследване, то понастоящем е
необходима защита с оглед дискриминационното отношение към жените в А.. Твърди се, че
решението не съобразено с правата, гарантирани от Конвенцията за статута на бежанците от
1951г. и Директива 2011/95г. Твърди се, че справката за положението в А. дама само
фрагментирана информация за положението в страната. Акцентира се върху висшия интерес на
детето, като се посочва, че държавата по произход на двете малолетни деца е тежка хуманитарна
криза. По същество се иска отмяна на решението и връщане на преписката за ново разглеждане от
Председателя на ДАБ при МС.

Ответникът- Председателят на ДАБ при МС, чрез процесуалния си представител, в съдебното заседание оспорва жалбата, като счита решението за правилно и законосъобразно и твърди, че при издаване на оспореното решение са спазени изискванията за законосъобразност и съответствие с материалния и процесуалния закон. Посочва, че мотивите за напускане на страната са икономически и свързани с желанието им да отидат в Германия цялото семейство, поради по-високия стандарт на живеят там и техни роднини там. Моли съда да отхвърли жалбата като неоснователна.

Административен-съд С.-град, Първо отделение, 21-ви състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 18.06.2025 г. Ф. С., ЛНЧ [ЕГН], гражданка на А., [дата на раждане] е подала молба за предоставяне на международна закрила с вх. ПМЗ-ВР-762/18.06.2025 г. по описа на РПЦ-С., ПМЗ-Военна рампа лично за себе си и като законен представител на малолетните си деца А. Б., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] и Н. Б. ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], граждани на А.. /л.93/

Във връзка с подадената молба е бил съставен Регистрационен лист, съдържащ данни на жалбоподателя /л. 87/.

По делото са представени доказателства, видно от които жалбоподателят е информиран писмено, на разбираем за него език, за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 ЗУБ).

На 28.07.2025г. е получено писмо от ДАНС с изразено становище, че не възразява да бъде предоставена закрила на жалбоподателя, в случай че отговоря на условията на ЗУБ. /л.55/

На 25.06.2025 г. е проведено интервю със Ф. С., за което е съставен протокол /л.56/. Пред интервюиращия орган на първо място жалбоподателката е заявила, че целта и е да стигне до Германия като запитва дали може да получи закрила в България и да пътува за Германия след това. Изложила е твърдения, че всичките и документи са изгубени, като не може да представи документи, удостоверяващи самоличността и е пътувала с фалшиви документи. Посочила е, че е напуснала А. през 2015-2016година със съпруга си и неговите родители, като са пътували за И. легално, където са се установили и са се родили децата и- А. Б., [дата на раждане] и Н. Б., [дата на раждане] Посочила е, че напуснали И., защото искали да стигнат до Германия, тъй като „чули, че там за семействата е добре“. Преминали през Т., където останали около една седмица и влезли в Република България нелегално. Посочила е, че е хазара като етническа принадлежност и лично тя не е имала проблеми с това в А.. Изложила е твърдения, че като мюсюлманин шиит е била обиждана, когато е била момиче. Не е участвала в религиозна организация, нито е била член на въоръжена групировка, не е била арестувана, не е осъждана, на нея лично е и оказвано насилие в А. ни И., не е имала проблеми с официалните власти. Посочила е, че е родена и е живяла в [населено място], където живеят само хазари, но не поддържа контакт с никого там. Твърди, че се е чула с една от трите си сестри там и тя и е казала, че със страх излизат. Посочва, че родителите и, семейството на едната и сестра живее там, както и брат и със семейството си. Като причина за нежеланието си за завръщане в страната е посочила, че е чула, че талибаните вземат насила млади момичета и ги омъжват насила, както и липсата на сигурност поради високата престъпност. Като причина за напускане на страната е посочила финансови и други проблеми и липсата на възможност за образование за децата и, както и семеен конфликт по повод прехвърляне на жилище. Напуснали са И. заради информация за предстояща война между И. и

И.. В края на интервюто отново е заявила, че желае законно да замине за Германия след като получи закрила в България.

Във връзка с подадената от името на децата молба, е изпратено запитване до Агенция за социално подпомагане, „С.“.

За преценката на основателността на подадената молба за международна закрила, са изготвени справки на дирекция „Международна дейност“ в ДАБ при МС /л. 31/ за изясняване на актуалната обществено-политическа обстановка в А.. В справката за А. от 04.07.2025г. е посочено, че талибаните продължават да поддържат и консолидират властта в А. и това създава период на относителна липса на въоръжен конфликт, но и ограничаване на основните права и свободи на афганистанците, особено на жените и момичетата. Посочено е, че афганистанската икономика е попаднала в равновесие на ниско ниво, но макроикономическото положение е по-добро от очакваното, което е свързано със стабилния обменен курс, ниската инфлация, ефективното събиране на приходи. Посочено е, че мащабът на корупцията значително е намалял, особено в митниците. Намаляващата хуманитарна помощ и забраната за отглеждане на опиумен мак е довело до макроикономически проблеми. Пущунският етнос се свързва обикновено с талибаните.

С решението, предмет на съдебната проверка за законосъобразност, издадено на основание чл. 75, ал. 1 т.2 и т.4 ЗУБ, молбата за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут е отхвърлена. След анализ на заявените от жалбоподателя обстоятелства, сочени като основания за предоставяне на международна закрила, е прието от административния орган, че не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец съгласно чл. 8 и чл. 9 ЗУБ. В решението е посочено, че липсват законовите предпоставки за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8 ЗУБ.

По отношение на условията за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т.1 и т.2 от ЗУБ е посочено от органа, че в молбата за закрила липсват твърдения за реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание, екзекуция, изтезание, нечовешко или унизително отнасяне или наказание. Не се установява спрямо лицата да са предприети такива действия от официалните власти на А., самата жалбоподателката Ф. не излага подобни твърдения в молбата си за международна закрила, а децата и не са били родени към датата на напускането и на страната и на произход.

Разгледана е хипотезата за прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, като е посочено, че не се установяват разширенията, дадени в решение от 17.02.2009г. на СЕО по дело С-465/2007г. и в чл. 15 б. а) и б) от Директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане на чл.9, ал.1, т. 1 и 2 ЗУБ. В решението е посочено, че от приложената по делото справка не може да се направи извод за наличието на въоръжен конфликт на територията на цялата страна, и не е установено спрямо молителя да са налице сериозни потвърдени заплахи, които да са актуални към момента на производството, за да се счита, че ако се завърне на територията на държавата си по произход, то би изправен пред риск от тежки посегателства, релевантни за предоставяне на хуманитарен статут.

В съдебно заседание е представена справка /л.109 и сл./ на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ при МС от 30.09.2025г. за актуалната политическа и икономическа обстановка в А., която по съдържание почти преповтаря предходната по делото.

В хода на съдебното заседание жалбоподателката е дала обяснения, като е посочила, че децата и са записани в българско училище от две седмици, не владеят български език, но посещават

занятията. Отделно от това са представени статии относно жените от А..

С оглед на така установената фактическа обстановка и събраните доказателства по делото, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от надлежна страна и в срок, срещу подлежащ на обжалване валиден административен акт. Разгледана по същество е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 48, ал. 1 ЗУБ. Спазени са административнопроизводствените правил-от доказателствата по делото се установява, че жалбоподателите са информирани писмено, на разбираем за него език, за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 ЗУБ). Преди провеждането на интервюто Ф. е дала съгласието си от свое име и от името на децата си, заявила е, че няма пречки за провеждането му, по време на интервюто му е била дадена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си на заявения от него език, като за целта е бил осигурен превод. След провеждане на интервюто текстът на протокола му е преведен на разбираем от него език, удостоверила е с подписа си, че няма възражения по него. В съответствие с изискването на чл. 73 ЗУБ, молбата е била разгледана индивидуално, като на кандидата е била дадена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно и не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на твърденията си.

Обжалваното решение е издадено и в съответствие с материалния закон в частта, в която е отказано предоставяне на статут на бежанец. Решението е постановено след обстоен анализ на бежанската история на лицето, като изведените правни изводи за липса на основния по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут на жалбоподателя са обосновани, правилни и съответстват на събраните в хода на административното производство доказателства. Административният орган е взел предвид справките на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ относно А., с отчитане на общото положение в държавата на произход на жалбоподателя, актуалната политическа и икономическа обстановка към датата на издаване на решението.

Според настоящия съдебен състав възражението, че справката за положението в А. дама само фрагментирана информация за положението в страната е неоснователно. Мотивите на решението разкриват пълен анализ на доказателствените материали, а изводите относно обстоятелствата, относими към предпоставките за предоставяне на закрила, са изложени по начина, указан в процесуалния закон. Обсъдени са всички доказателствени източници, като обосновано е прието, че не се установява наличие на някое от основанията за предоставяне на исканата международна закрила. Отказът за предоставяне на международна закрила е основан на съдържащите се в мотивите на решението констатации относно преценката на обществено-политическа обстановка в А. и липсата на данни за осъществено преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В резултат на задълбочен анализ на събраните доказателства е формиран обоснован извод за отсъствие на установените в ЗУБ материалноправни предпоставки по чл.8 ЗУБ.

Материалноправните предпоставки за предоставяне статут на бежанец са установени в нормата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Нормата изисква наличие на основателни опасения от преследване на чужденеца в държавата му по произход, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, като по тези причини същият не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. За предоставянето на статут е без значение обстоятелството дали чужденецът принадлежи към тези

раса, религия, националност, социална група, или изразява политическо мнение, които са в основата на преследването. Според дефиницията, дадена с нормата на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, „преследване“ е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните му права, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост. Достатъчно е органът или организацията, осъществяваща преследването, да смята, че чужденецът има такава принадлежност. Субекти, извършващи преследване, могат да бъдат: държавата и партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия. Също така недържавни субекти, ако може да бъде доказано, че държавата или партии или организации, контролиращи значителна част от нейната територия, включително международни организации, не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследването. Действията на преследване могат да бъдат: физическо или психическо насилие, включително сексуално насилие; правни, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин; наказателно преследване или наказания, които са непропорционални или дискриминационни; отказ на съдебна защита, който се изразява в непропорционално или дискриминационно наказание; наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по чл. 12, ал. 1, т. 1 - 3; действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца. Посочените мотиви по време на проведеното от ДАБ интервю настоящият състав намира, че не са от кръга на обстоятелствата по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, поради което не е налице основание за предоставяне на хуманитарен статут. Кандидатът не е преследван поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждения. Спрямо него не е било упражнявано физическо насилие и не е бил обект на репресии.

По изложените съображения решението в частта, в която председателят на ДАБ-МС е отказал на основание чл.75, ал.1, т.2 от ЗУБ да предостави на жалбоподателя, статут на бежанец е законосъобразно и обжалването в тази част следва да бъде отхвърлено.

Обжалваното решение е издадено и в съответствие с материалния закон и в частта, в която е отказано предоставяне на хуманитарен статут. Материалноправните предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут са установени в нормата на чл. 9, ал. 1 ЗУБ. Според чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Правилно административният орган е приел, че няма основания да се приеме, че жалбоподателят е напуснал А. поради реална опасност от смъртно наказание или екзекуция – обстоятелства, визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. Срещу него не са били предприети такива действия от официалните власти или от конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Твърдения за обстоятелства от характера на тези по чл. 9, ал. 1, т. 2 - изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, молителят не е направил.

Третото обстоятелство, което обосновава извод за предоставяне на хуманитарен статут е това по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ - наличие на тежки заплахи срещу живота и личността на чужденеца като цивилно лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или

международен въоръжен конфликт. При преценката за наличието на тези основания, следва да се съобрази задължителното тълкуване на чл. 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО, дадено в Решение от 17 февруари 2009 г. по дело № C-465/07 на разширен състав на Съда на Европейските Общности, по отправено от холандска страна преюдициално запитване за приложението на чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета (приложимо и по отношение на действащата вече Директива 95/2011). В него е посочено, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи. Конкретизирано е, че съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Също така, имайки предвид мотивите на решението по дело № C-465/07, въпреки че не е необходимо кандидатът да е персонално застрашен, за да се ползва от защита по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, то в колкото по-голяма степен кандидатът е в състояние да докаже, че е конкретно засегнат, поради фактори свързани със специфичните му лични обстоятелства, толкова по-ниска степен на насилие е необходимо да бъде установена, за да му бъде предоставена субсидиарна закрила и съответно - колкото по-малко той е в състояние да покаже, че лично би бил обект на насилие, толкова по-голяма степен на насилие следва да бъде установена. Твърденията, изложени в жалбата и в съдебно заседание, че в А. е бил жертва на насилие, тъй като е арестуван, бит и заплашван на първо място не са подкрепени с доказателства, а от друга страна, самият жалбоподателя е заявил, че е арестуван по погрешка- вместо брат му.

Съдът намира, че обстановката в страната на произход на кандидатите за хуманитарен статут е претърпяла съществена промяна след вземане на властта от талибаните, но същата не отговаря на критериите по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ - наличие на тежки заплахи срещу живота и личността на чужденеца като цивилно лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Следва да се има предвид и факта, че близките на жалбоподателите са останали в страната им по произход-там са родителите и, семейството на едната и сестра живее там, както и брат и със семейството си.

Вярно е, че както се твърди в жалбата и в справката, представена от ответника, че е налице дискриминационното отношение към жените в А.. Това обстоятелство, обаче, само по себе си, не е основание за предоставяне на международна закрила, тъй като от една страна, жалбоподателката е напуснала страната си по произход през 2017г. и не е била обект на репресии заради пола си, и не е била принудена да напусне А. поради това, че там е изложена на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция. Не се твърдят и установяват тежки посегателства спрямо личността и, както и изтезание или нечовешко, или унизително отношение или наказание по други причини. Предпоставките по смисъла на чл. 9, ал. 1 ЗУБ не са налице. Относно

възраженията в жалбата за защита от бъдещо фактическо насилие следва да се посочи, че ако в страната по произход да е налице вътрешен въоръжен конфликт, то насилието не е безогледно и повсеместно на цялата и територия. Обстановката в А. сама по себе си не дава основание да се приеме, че по отношение на жалбоподателя е налице страх от преследване, не е установено по отношение на него да е налице реална опасност, която да е била повод за напускането му. Дори да е налице обща ситуация на несигурност в държавата по произход, то тя не е достигнала степен на безогледно насилие, с опасност от тежки посегателства, което да е основание за предоставяне на хуманитарна закрила на базата на общата ситуация. Същото се установява от фактите в представената при разглеждане от първоинстанционния съд справка на Дирекция "Международна дейност" при ДАБ, относно положението в А., потвърдени и с представената актуална справка. В този смисъл са Решение № 5325 от 21.05.2025 г. на ВАС по адм. д. № 11094/2024 г., Решение № 11305 от 11.11.2025 г. на ВАС по адм. д. № 6784/2025 г., Решение № 11032 от 6.11.2025 г. на ВАС по адм. д. № 8258/2025 г. и Решение № 3537 от 3.04.2025 г. на ВАС по адм. д. № 9668/2024 г.

Предвид изложеното, с оспореното решение административният орган правилно е приел, че не са налице предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут и статут на бежанец на жалбоподателя. Не са налице основания за отмяна на оспореното решение, поради което жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

С оглед изложеното, Административен съд – София-град, Първо отделение, 21-ви състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба от 13.10.2025г. на **Ф. С.**, ЛНЧ [ЕГН], гражданка на А., [дата на раждане] лично и като законен представител на малолетните си деца **А. Б.**, ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] и **Н. Б.** ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], граждани на А., чрез процесуален представител, срещу Решение № 4855/23.09.2025г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС, с което им е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от връчване на съобщението.

СЪДИЯ: